

Atz artean xamur lauskitu eizu,
zure maastiko mats-mordo bai dozu:
eztia darion maite-bertsoa,
goizeko izar-malkoz oretutakoa.

Baiña... itxoin, bertso diñot? Egia?
Ez geiago: ene jzan guztia;
oroi ta ederra, alkar josirik,
neure lei-orioz dana igurtzirik.

Ene baserri, baserri,
nik gogoan aut sarri!

II

Oraindiño gaur be zure ikurdiak
—arri ezain-ezin ta aintza-loreak—
zut dagoz ormetan: goiz arrigarri
ta egun urdiñen gomutagarri.

Sartzean, atezar untzez beteak,
antxiñako zarren odol-eusleak;
kedar jantzi laratz aiztu eziña,
zur, abe, soillaru...; dana nik miña.

Aur-egunen ezti, oso-osorik,
zugan itsatsita daurkit oraindik.
Oi, begiok: ase joan-ederrez!
Oi, biotz: mozkortu ardotxo zarrez!

Ene laraztxo, laraztxo,
nik laster ez aiztuko!

III

Eder, aragikoi, jaiez jantzia,
nok zugan ez ezaun kuma guria?

Zu, oi!, goresteko, nok itzik naiko?
Ederren eder bai zara, maitetxo.

Zugatzak mendia baizen maitia
zaitut nik, enetxo lerden zuria.
Loreillak dirala, ortxe berotsu,
arrats sorgin batez, jaioa nozu.

Ta gaurtik gerora, len-kabi ontan
bizi nai dot, lertzen ez dan baketan:
gojz-txinparrez gori altzo barean,
izar urdiñezko ames artean.

Ene basetxe, basetxe,
biotzean aut maite!

ZURRUN • BILLOAN

Zurrun-billoan emen nago,
ez dakit zerk ikarria;
kafe-mai aurrean, utsik,
barne-ar baltzez josia.

Neskatxa baten begi-ziztak,
aragikoia ta garden,
osoz nau, arraiña urak legez,
goitik beera azterkatzen.

Jokalari tzarrak jaso dau
azken-tupiki ugarra;
laban datorkit oraindio
musika lizun maskarra.

I, mutur-estü, sabel-sakon,
ardao-bonbil maitia!

Ik alaitzen dok giza-muiña
bikain emonez bizia!

Metatuz doa mai birundan
errautsa, ta kea ingurun;
goizeko ordu biak soiñutzen
eliz-ezkillak txit astun.

Ez dot soiñu-zaratarik nai,
ez begi-zizta goxorik;
gizaki danok ez gabiltza
irrikil bardña nairik.

I, mutur-estu, sabel-sakon,
ardao-bonbil maitia!
Ik alaitzen dok giza-muiña
bikain emonez bizia!

JAINKO BEGIRAKUNA

Loratsu dago itxas egala,
aldatza, barriz, biguna;
jai jantziz oro, dirdir-keiñuka,
kaioak ba-dau laguna...

Eskoi aldera, zoragarriro,
eguzki galdaz urduri,
zingira zabal geldi-eziña
ispillu garden iduri.

Basa-lilidun ontzi batean,
eresi-oska ari dira
amabi gazte, bekoki alai,
jai ospatsuz bai'lira.

Ur-ertz zear aurtxo txiki bat,
irribar gozoz dabilla;
ustekabea besotxo biak
luzatzen itxas billa.

—«Zatoz gurekin» —gazte zoroak
ontzi barrutik diñotse.
—«Bai, bai, oraintxe» —oiu leiatsuz
umetxoak darantzutse.

Baiña ontzia noiz ikutuko
urraren ertza egola,
aurtxo txikia, oso alaikor,
bertan sartzera joiala...

Beso leun batek, atzekaldetik,
oratu dautso samurki.
Beso pin ori, norena ete?
Bere aitarena, noski.

Ego-zabalka kaioak urru...
Bat-batez galpen larria:
arkaitza jorik, urpean murgil
amabi gazteen ontzia.

Zer galzoritik asagotu dan
aur setatiak ikusiz,
«Eskerrik asko, Aita maitea»,
diño dardar, zotin aundiz.

Oiñaze-larrak iñoiz biotza
odol ba'dautzu, ez bildur:
zu jagon naita Jainko-eskua
beti dozu, zugandik ur.